

Kazatel: Josef Hurta

Písně: 282, 283, 3119, 421

Čtení: J 1, 29 – 34

Text: Mt 16, 13 – 18 *Když Ježíš přišel do končin Cesareje Filipovy, ptal se svých učedníků: "Za koho lidé pokládají Syna člověka?" Oni řekli: "Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků." Řekl jim: "A za koho mne pokládáte vy?" Šimon Petr odpověděl: "Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého." Ježíš mu odpověděl: "Blaže tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích. A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na té skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou.*

Jednou Ježíš přišel do končin Cesareje Filipovy. To bylo území za hranicemi Herodovy Galileje. Tady se nikdo krutého Herodesa, který dal stít Jana Křtitele za jeho názory, bát nemusel. Tady si člověk klidně mohl pustit pusu na špacír a říkat svobodně, co si myslí. A tak by to mělo být. Přesto Ježíš nejprve klade otázku pro ty méně odvážné: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ Je to otázka na obecné veřejné mínění, co se kde povídá, tedy co si myslí ti druzí. Člověk tu nemusí vyjadřovat vlastní postoj a vystavovat se kritickému hodnocení svých názorů. A tak učedníci jmenují, co kde slyšeli. Lidé prý Syna člověka pokládají za vzkříšeného Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků. Lidé mají různé představy a různé pohledy. Jsou to názory lidí okolo. Nám méně odvážným se to docela hodí, když nemusíme mluvit za sebe, ale můžeme svou řeč podpořit cizím míněním. Zvláště, když si nejsme svým vlastním názorem nebo i sami sebou jisti, tak ty druhé lidi občas bereme v diskusi téměř jako rukojmí a říkáme, to není jen můj názor, tak si to myslí lidé.

Ježíš ale vzápětí přitvrdí. Položí otázku na tělo. Nalejme si čistého vína. Vyjděte se svou kůží na trh a kápněte božskou. Řekněte, co si myslíte vy sami. Za koho mě pokládáte vy. Kdyby se zeptal někde v soukromí, prosím, ale tady před ostatními učedníky? Nebudou se mi smát? Jak se učedníci při takové otázce cítili, to si koneckonců můžeme tady vyzkoušet. (To je takzvaná zážitková pedagogika.)

(anketa v kostele mezi dětmi i dospělými)

1. otázka: Kdo je to Ježíš?
2. otázka: Proč si to myslíš?

Když se podíváme do Bible, tak tam se odvážil odpovědět jen Šimon Petr. A říká Ježíšovi: „Ty jsi... ty jsi.. Mesiáš! Syn Boha živého! Nemám pravdu?“

Ježíš mu řekne: „Ale to nemáš ze sebe, že?“ To jsi slyšel v nedělce. Nebo v náboženství. To tě naučil pan farář v konfirmačním cvičení. To sis někde přečetl a teď děláš chytrého. To se ti klidně mohla do rukou dostat i jiná knížka, kde by psali, že Ježíš žádný Boží Syn není, tak bys zase říkal, že Ježíš Boží Syn není. A někdo prostě vyrostl v křesťanské rodině, a tak říká, že je věřící. A někdo k tomu nebyl vedený, tak řekne, že je nevěřící. Ale to je pořád, jakoby za mě rozhodovali druzí. Jakobys jenom přejímal cizí názor. Ale Ježíš chce znát to, co si myslíš skutečně ty sám! Ne co znáš jako učivo, ne jako informaci, ale jako zkušenost.

Dobře. Říkáš, že Ježíš je tvůj Spasitel, tzn. záchránce. To znamená, že máš zkušenost s tím, jak tě Ježíš zachránil. Že třeba, já nevím, pro tebe skočil do vody. Nebo tě vytáhl z hořícího domu. Nebo aspoň poslal hasiče. Nebo za tebe hasil tvoje průšvihy. Nebo jsi pro-

vedl něco zlého, a on ti dal zakusit přijetí a odpuštění. Nebo tě něco svádělo ke zlému, a on ti pomohl s tím bojovat. Pomohl ti porazit pokušení a obstát. Nebo jsi měl strach z nemoci nebo dokonce ze smrti a on tě ujistil, že se bát nemusíš. Že bude s tebou věčně.

To dělá zachránce, spasitel. A to, když zažiješ, tak můžeš směle vyznat: Ano, Ježíš je můj spasitel. On mě zachránil. On mi odpustil. On mě neodmítnul, když jsem byl na dně. On mi dal prožít svou blízkost a lásku. A v takovém případě už víš, kdo je Ježíš, protože jsi ho zažil.

Ale co když takovou zkušenost nemám? Co když mám dokonce opačnou zkušenost? Že mi nepomohl, že mě nezachránil. Co když musím jít cestou utrpení? Ale právě takovou cestou jde sám Ježíš. Sám Spasitel má zkušenost utrpení. Byl ukřižován a lidé se mu smáli: Druhého zachránil, sám sebe zachránit nedokáže! I tato taková zkušenost je pro víru důležitá. Ježíš je se mnou i v utrpení. A jako on prošel utrpením vítězně, tak projde vítězně utrpením i se mnou.

Kdo dospěje až k tomuto poznání, tak je to zkušenost k nezaplacení a veliký Boží dar. Takovou víru už nemáš zprostředkovaně od druhých, ani sis to sám nevymyslel, ale Bůh ti to dal zakusit. Bůh ti to dal prožít. Ježíš ve skutečnosti říká Petrovi: To nemáš ze sebe, to ti dal poznat a zakusit sám Bůh. A takovou zkušenost, to už ti pak nikdo nevezme. Pak budeš pevný jako skála. A církev má stát na skále. I tvé jméno, Petře, ti to bude připomínat, že máš být pevný jako skála. A na takových jako jsi ty, který vyznáváš víru, protože máš osobní zkušenost s Ježíšem, víru, která není jen naučená, ale kterou ti dal Bůh, na takových zbudují svou církev. A takovou církev pak nepřemohou ani brány pekelné.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, ke komu bychom šli, ty máš slova věčného života. A my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten svatý Boží. A poznali to i mnozí ostatní. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši, vyslyš naše prosby, které nám leží na srdci.*

Ty jsi chodil po tomto světě a uzdravoval nemocné. Modlíme se a přimlouváme, abys uzdravil i naše nemocné. Ty jsi povolal učedníky, aby tě následovali. Modlíme se a přimlouváme, abys povolal i nás a naše bližní k následování.

Pane Ježíši, ty jsi zbavoval zlého lidi, kteří byli zlem přímo posedlí. Modlíme se a přimlouváme, abys i nás zbavil od zlého, abys vyháněl zlo, nenávist a hříchy, které jsou v nás hluboce zakořeněné.

Pane Ježíši, ty jsi říkal, že nejen chlebem je člověk živ. Přesto tě prosíme i náš chléb vezdejší, abys sytil hladové, zvláště tam, kde je skutečná bída a nouze.

Pane Ježíši, ty dáváš svůj pokoj abychom nebyli smutní. Prosíme, upokoj všechny ustarané, ustrašené a bázlivé. Prosíme tě za mír, za moudré pozemské vlády a vládců, za lásku mezi lidmi a naději, s níž vyblížíme tvé království. Amen.